

charakter rondelů, zatímco podle jejího mínění pro jejich funkce sakrální a dokonce kalendářní není dokladů.

Vcelku je třeba dát autorce za pravdu, že „rondelová archeologie“ je stále ještě v počátcích a že pokusy o funkční interpretaci našich nejstarších „woodhenges“ jsou determinovány stále kusými vědomostmi o nich samých (s. 119). Jsem však přesvědčen, že se dosud málo využívá mladších a „čitelnějších“ analogií, kterými jsou objekty typu „henge“ v různém konstrukčním provedení od neolitu po ranou dobu dějinnou. Jakoby nám chyběla odvaha přistoupit k řešení problému z vyššího historického nadhledu. Domnívám se, že máme právo těchto analogií využít a hypotézy o významu rondelů budovat.

Vladimír Podborský

Xavier Barral i Altet, Frühes Mittelalter. Von der Spätantike bis zum Jahr 1000. Herausgeber: Henri Stierlin. Benedikt Taschen Verlag GmbH, Köln–Lisboa–London–New York–Paris–Tokyo 1997, 237 str., množství barevných vyobr., map, plánů a rekonstrukcí staveb v textu.

Jedná se o jeden z prvních vyšších svazků rozsáhlého mezinárodního projektu, jenž má ve čtyřiceti dílech podat populárně, avšak na vysoce odborně pojaté úrovni, přehled dějin a vývoje architektury na naší planetě od jejich počátků po současnost. Vydávání jednotlivých svazků je plánováno do rozmezí let 1996–2003 a editory i autory některých z nich jsou Henri Stierlin a Philip Jodidio, oba přes své uměnovědné vzdělání orientovaní na ediční činnost a zejména odborně zaměřenou žurnalistiku (o skladbě řady i autorech srov. informaci Sedliny a dočasnost, č. 3, 1998). Autorem recenzované knihy o architektuře raného středověku i připravovaného svazku o románském období (1998) je profesor dějin středověkého umění na universitě v Rennes a bývalý ředitel Museu Nacional D'Art de Catalunya v Barceloně Xavier Barral i Altet.

Po úvodu naznačujícím historickou kontinuitu vývoje od pozdní antiky k ranému středověku (s. 7–11) jsou text i obrazový doprovod publikace rozděleny do sedmi oddílů. Výklad prvních dvou jde právě ke kořenům raně středověkého a křesťanského období i jeho architektury v předchozí epoše a rozvoji jejího výtvarného umění včetně jednotlivých základních typů sakrálních i profánních staveb na celém teritoriu pozdní říše římské (Die Spätantike, S. 13–39; Entfaltung der frühchristlichen Baukunst, S. 41–69). Další dva oddíly jsou již obsahově zaměřeny k obohacení dědictví původního antického stavitelství novými výrazovými prostředky mladých dynamicky se rozvíjejících etnik a jejich státních útvarů v době stěhování národů a raného středověku s důrazem na úlohu Itálie pod vládou Ostrogótů a merovejské Galie (Nationale Ausdrucksformen, S. 71–95) a architekturu okrajových regionů Iberského poloostrova v době Visigótů i anglosaské Británie (Architektur der Randregionen, S. 97–123). Jádro publikace představují bezesporu kapitoly zabývající se sjednocující úlohou karolinského období a tzv. karolinské renesance na uměleckou produkci a stavitelství 8.–9. století včetně vyznění do otonské architektury 10. věku (Das Zeitalter der Karolinger, S. 125–159; Das Reich Karls des Grossen, S. 161–181) a sblížování různých stylových zvláštností jednotlivých oblastí starého kontinentu od severní Evropy až po Středomoří a zvláště Iberský poloostrov s královstvím Asturie prostřednictvím universa středověké Říše i celého vývoje raně středověkého stavebního umění a jeho tradic na přelomu tisíciletí, které vedlo ke vzniku románského slohu (Annäherung an das Jahr 1000, S. 183–222).

Následuje doslov zdůrazňující odkaz Karolingů a umění i architektury jejich období pro další vývoj (Schlußwort, 223–225), chronologické tabulky rozdělené na části věnované architektuře

a politickým událostem (Zeittafel, S. 226–230), glosář (Glossar, S. 231–232), velmi důležitý soupis literatury (Bibliographie, S. 233–234) obsahující 131 titulů základních prací, rejstříky v knize uvedených i prezentovaných staveb (Register–Bauwerke, S. 235) a osob (Register–Personen, S. 236), a také seznam původu vyobrazení včetně autorských práv (Danksagung und Abbildungsnachweis, S. 237).

Publikace se vyznačuje, jak je tomu u podobných edičních počínů již tradiční, velmi vysokou polygrafickou úrovní, grafickou úpravou a vybavením. Kladem je zejména množství plánů a rekonstrukcí objektů v axonometrických pohledech s řezy. Textová část odpovídá charakteru i populárnímu zaměření celé řady. Důraz je kladen především na určitý syntetizující přehled základního vývoje v širokých historických souvislostech, jeho jednotlivé elementy a ukázkové špičkové objekty hlavně na teritoriích Itálie a Francie, ale i dalších oblastí včetně Britských ostrovů, severní Afriky, Iberského poloostrova a od doby Karolingů i Německa. Také poměrně značný prostor daný původem autora, který mají v knize ukázky vývoje raně středověké architektury z území Pyrenejského poloostrova, je spíše ku prospěchu, neboť tato oblast je většinou v pracích tohoto druhu opomíjena na úkor „tradičních“ příkladů z jižní a západní Evropy.

Zdeněk Měřinský

Středověké sklo v zemích Koruny České. Katalog výstavy uspořádala Eva Černá. Most, Ústav archeologické památkové péče SZ Čech 1994, 135+24 str. vloženého něm. textu, množství vyobr. v textu, 6 bar. fotografických příloh.

Obsáhlý katalog, který podává momentálně nejucelenější obraz o českém a moravském středověkém skle včetně širších souvislostí historického vývoje, současného stavu bádání o sklářském řemesle vrcholného středověku, katalogu nálezů a nalezišť i přehledu nejdůležitější literatury. Katalog vyšel u příležitosti stejnojmenné výstavy realizované v roce 1994 Západočeským muzeem v Plzni za spolupráce některých dalších členů Sklářské odborné skupiny. Obsahovala vybraný materiál z větších nálezových souborů získaných archeologickými výzkumy a postupně byla instalována i v dalších městech (Liberec, Náchod, Louny, Brno). Výstavní exponáty zapůjčila řada institucí a výstava oproti svému názvu „Středověké sklo v zemích Koruny České“ byla zaměřena pouze na nálezy z Čech a Moravy. Její hlavní záměr spočíval v předvedení co nejucelenějšího výběru tvarové škály středověkého skla na tomto území ve dvou časových horizontech od 13. do poloviny 14. století a po polovině tohoto století do konce 15. věku, a zároveň měla ukázat jak v závislosti na čase ubýval podíl cizích importů ve prospěch výrobků domácí proveniencce. Tomuto výstavnímu záměru je podřízena i skladba katalogu. Ten však podává i širší pohled na celou problematiku. Kromě dvojjazyčného německého a českého Úvodu editorky Evy Černé (s. 11–14) zaměřeného především na dějiny bádání o českém středověkém skle a informace o nejdůležitějších souborech a jejich nalezištích je rozdělena do tří hlavních částí. První část (s. 17–37) obsahuje stať k dějinám středověkého sklářství. F. Kavka (s. 19–23) stručně naznačuje historický kontext doby ze které v katalogu prezentované sklářské výrobky pocházejí, D. Hejdová (s. 25–29) osvětluje postavení českého středověkého sklářství ve spektru středověkých řemesel, zejména v evropském kontextu i v sociální struktuře společnosti, a E. Černá (s. 31–37) informuje o výrobě skla v Čechách v období vrcholného středověku. Počátky českého sklářství lze hledat nejspíše v 2. pol. 13. stol. a v současnosti máme registrováno 49 lokalit se sklářskými hutěmi, z toho dvacet je doloženo archeologicky. Stručně naznačeno je i vybavení sklářských hutí a technologie výroby